

A három kívánság

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl volt, még az Óperenciás-tengeren is túl, volt egy szegény ember s annak felesége. Fialatok voltak mind a ketten, szerették is egymást, de a nagy szegénység miatt sokszor összeperlekedtek.

Egyszer egy este az asszony tüzet rak. Gondolja magában, mire az ura hazajön, főz valami vacsorát, de bizony nem volt miből. Még a víz föl sem forrott, jön haza a gazda, s mondja a feleségének nagy örömmel:

- Hej, feleség, ha tudnád, mi történt! Vége a nagy szegénységnek, lesz ezután minden, amit szemünk-szájunk kíván.

- Ugyan ne tréfáljon kend - mondta az asszony -, talán bizony kincset talált?

- Meghiszem azt! Hallgass csak ide. Amint jövök ki az erdőből, mit látok az út közepén? Belerekedt a nagy sárba egy kicsi aranyos kocsi, a kocsi előtt két mókus, s a kocsiban olyan szép asszony ült, amelyet még világéletemben nem láttam. Bizonyos tündér lehetett. Mondja nekem az a tündér:

-Te jó ember, segíts ki a sárból, bizony nem bánod meg.

- Hát én hogyan segíteném?- mondtam én.

Azzal megfogtam az aranyos kocsit, asszonyostul, mókusostul kikaptam a sárból. Akkor aztán töviről hegyire kikérdezett engem, van – e feleségem. Mondtam én: van bizony. Gazdag vagyok-e? Mondtam én: biz én szegény vagyok, mint a templom egere.

- No, bizony, ha szegény vagy, mondd meg otthon a feleségednek, hogy kívánjon három dolgot, akármit, s mind a három kívánsága azonnal teljesül.

- Hallá-e- mondta az asszony-, ne tréfáljon, mert nincs kedvem a tréfára.

-Jól van , jól,hát próbáld meg, kívánj valamit.

- Hát jól van , kívánok. Ó, uramistenem, bárcsak egy rőfös kolbász kerülne ide!

Abban a szempillantásban a kéményből leereszkedett egy nagy , s a lábasban egy rőfös kolbász volt, szépen összetekeredve.

- Látod, hogy igazam volt - mondta a szegény ember -, hanem most már valami okosabbat kívánjunk, mert látod, hogy teljesedik.

Szegény ember elévette a pipáját, még volt egy kicsi dohányja, teletömte. Gondolta, ha pipára gyújt, majd valami okosabb jut eszébe. Benyúlt a tűzbe, hogy szemet vegyen ki a pipájára , de olyan ügyetlenül talált benyúlni, hogy a lábas felfordult, s a kolbász kifordult a hamuba. Fölpattan az asszony, elkezd lármázni.

- Jaj , de ügyetlen kend, bárcsak az orrára nőne ez a kolbász!S ahogy ezt kimondta, már ott is lógott az urának az orrán a rőfös kolbász, úgy odaforrott, hogy azt szépszerivel levenni nem lehetett. Hej, uramteremtőm, megszorodtak mind a ketten, most már mit kívánjanak harmadiknak. Mondja az ember:

Előbb ezt a kolbászt vegyük le.

Próbálja az asszony, nem tudja levenni.

- Hát bizony ezt le kell venni- mondja az asszony .- Egy kicsit az orrából elcsippentünk, nem olyan nagy baj az!

- De már azt nem engedem!

- Bizony ha nem, akkor járjon kend a kolbásszal!

-De már azt nem teszem, hogy az egész világ csúfja legyek.

Istenem, istenem, mit tudjanak csinálni.

- Tudod mit, asszony! – mondja az ember kívánd azt, hogy a kolbász essék le az orromról.

- Mit gondol kend, hiszen az a harmadik kívánság le! Pedig én mi minden jót akartam kívánni, sok ökröt, lovat, sok földet, szép házat s mindent!

- Már hiába, feleség, én ilyen bajusszal nem járok. Hamar kívánd, hogy a kolbász essék le az orromról.

Mit volt mit tenni, a szegény asszony mégiscsak azt kívánta, hogy az ura orráról essék le a kolbász. Mikor aztán leesett, a hamut szépen lemosta róla. Úgy megették egy leültükben, hogy egy falat sem maradt belőle. Evés közben szépen megbékültek, s többet a szegénység miatt nem veszekedtek, hanem dolgoztak sokat, sokat.

Lett aztán ökör is, ló is, lett föld is, lett szép ház is.

Még ma is élnek, ha meg nem haltak.